

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **W.R.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 października 2025 r.,

wniosku obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia,

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 21 listopada 2024 r. w sprawie II AKa 247/24, Sąd Apelacyjny w Krakowie zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 19 stycznia 2024 r., sygn. akt III K 203/22 i uznając, że W.R. dopuścił się popełnienia trzech zbrodni stanowiących ciąg przestępstw z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzył mu karę 25 lat pozbawienia wolności.

W kasacji obrońców skazanego zarzucono wyrokowi Sądu odwoławczego bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z nienależytą obsadą sądu oraz rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie

skazanego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Wnieśli też o wstrzymanie wykonania orzeczenia podnosząc, iż zaistnienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej przemawia za przyjęciem, że istnieje wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji. Nadto wskazali na okoliczności dotyczące stanu zdrowia skazanego, które może ulec pogorszeniu podczas wykonywania orzeczonej kary. W ocenie obrońców, istnieją szczególne okoliczności powodujące, że wykonanie kary pociągnęłoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne dla skazanego skutki.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Niejednokrotnie Sąd Najwyższy zwracał uwagę na wyjątkowy charakter instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia, albowiem jest ona odstępstwem od zasady sformułowanej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że jej zastosowanie winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, czy z dnia 20 października 2022 r., II KK 473/22). Tego rodzaju skutki mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Dochodzi wtedy do sytuacji, w której skazany odbywałby karę, która nie powinna być wykonywana.

Dokonując wstępnej kontroli kasacji, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do jednoznacznego uznania zarzutów w niej podniesionych za oczywiście zasadne, także w zakresie zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Podniesione z kolei okoliczności dotyczące stanu zdrowia skazanego mogą okazać się przydatnymi w ewentualnym postępowaniu o przerwę w wykonaniu kary w trybie art. 153 k.k.w., nie mogą jednak być przesłanką do zastosowania instytucji uregulowanej w art. 532 § 1 k.p.k.

Należy pamiętać, że przeprowadzona na tym etapie postępowania analiza zarzutów kasacyjnych w kontekście wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia, nie przesądza o kierunku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, które musi być poprzedzone pogłębioną analizą i oceną podniesionych zarzutów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[r.g.]